

На кората на старото дърво е изрѣзано едно сърдце и подъ него две букви, но тѣ едва се познаваха, защото времето ги бѣ оглозгало и почти изтрило. Преди четиредесетъ години старецътъ, тогава младъ човѣкъ, ги бѣ изрѣзалъ въ кората. Дълго време стояха двамата и мълчаха, следъ това се хванаха за ръце и си отидоха.

Едно старо дърво е като вѣренъ приятель. Младиятъ ловецъ, който често е почивалъ подъ неговата сѣнка, когато наоколо е люта жегата, го обича като живъ човѣкъ.

Но всичко на този свѣтъ има край. Додоха въ гората дървари съ остри брадви и триони, и много дървета бѣха обречени да загинатъ. Пристигна лесничеятъ и начърта съ тебеширъ три кръста върху дънера на стария боръ: това бѣше неговата смъртна присжда.

„Жалъ ми е за тебе, старий приятелю, каза лесничеятъ. Но нѣма що да сторя, — хората искатъ дървенъ материялъ“.

Дойдоха дърваритѣ и почнаха да рѣжатъ дънера. Птицитѣ слушаха, какъ стене и охка старото дърво, уплашиха се и хвъркнаха далечъ. Скорецътъ, който имаше гнѣздо на върха, бързо се оттегли. Той кацна на близкото дърво и цѣлъ часъ протестираше и ругаеше нарушителитѣ на мира въ гората.

Стариятъ боръ рухна на покритата съ мъхъ горска почва.

Клонове и вѣйки бѣха изсѣчени, дебелията черна кора обѣлена, и оголеното дълго стъбло лежеше като трупъ въ гората. Следъ нѣколко дни пристигна голѣма кола съ четири коня, и дънерътъ биде закаранъ въ града, далечъ отъ родното му мѣсто, въ една фабрика.